

8. Sequitur: *Hoc autem nemo scivit discumbentium ad quid dixerit ei. Quidam enim putabant quia loculos habebat, quod diceret ei Jesus: Eme ea quae opus sunt nobis ad diem festum, aut ut egenis aliquid daret.* Loculos enim habebat, in quibus oblata servabantur suorum necessitatibus, et aliis indigentibus. In quo datur forma Ecclesiae servandi necessaria, quae iubetur non cogitare de crastino, ne pro terrenis serviat; vel pro timore inopiae justitiam deserat. *Cum ille accepisset buccellam, exivit continuo.* Erat autem nox quando exivit filius tenebrarum, faciens opera tenebrarum. Nos igitur qui sumus discipuli Christi, videamus ne panem intinctum comedamus; religionem quam tenemus in veste, servemus in mente; et sanctitatem quam habitus exterior palliat, intus animus teneat: ne in hora notis exeamus a Domino reprobati in stagnum ignis et sulphuris, cum diabolo concremandi. Illi pro viribus inhæreamus, quia bonum est illi adhærere. Adhæreat tibi, Domine, anima mea; ita tibi adhæreat, ut a te eam recedere nunquam permittas, sed ad te, quae pro te gemit, quam citius consolandam perducas: cui est honor et gloria in saecula saeculorum. Amen

SERMO IV.

In vers. 31-33 cap. XIII Joannis.

1. Verbum Dei quanto amplius ruminatur in ore, tanto dulcius sapere debet in corde. Et verbi divini mens delibuta sapore se ingerit alabastrum unguenti cupientibus aperire: nec thesaurum diutius celari patitur, qui suscipit incrementum dum a pluribus erogatur. Unde non immerito divinorum fructus eloquiorum, quos de pomario Domini ipso sumpsimus largiente, prae suavitatum odore manibus portare quicumque gestierit, illi largiri gaudebimus. Sed rogo meum lectorem, ne illos ab amoribus sui cordis abiciat. Nam odor hinc suavissimus emanat, qui corde contritos sanat, et vulnere cicatrices consolidat. Odor iste omnium suavitatum in se continet monarchiam, quia omnem balsami odorem excedit, et quidquid in odoribus continetur. Hunc tantum ac talem odorem, si toto cordis olfactu odorare non desieris, in aeternum procul dubio non peribis quoniam est resurrectio et vita. *Qui credit in eum, etiamsi mortuus fuerit, vivet* (Joan. XI, 25). Odor iste omnium odorum suavitas Dominus Jesus est: odor bonus, odor suavissimus, melle et lacte dulcior, nectare suavior, gemmis et auro pretiosior. Iste odor est verbum illud, de quo locuturi sumus: Verbum quod caro factum est, et habitavit in nobis (Joan. I, 14). A verbo isto semper verba mea procedant, et nihil aliud quam ipsum valeant jam resonare, Dominum scilicet Jesum, qui de se ipso ait: *Nunc clarificatus est Filius hominis.*

2. Exeunte Juda, pro quo dixerat, *Non estis mundi omnes, remanserunt soli mundi, cum suo mundatore, in quo signatur clarificatio Christi, in qua separatis malis manebit in aeternitate cum sanctis. Ita est. Sed aliam expositionem hic amor Christi requi-*

rit: quae nec debet scribi sine lacrymis, nec sine lacrymis legi. Christus de proxima passione, imo de proxima morte, quam pro salute mundi exsolvere disposuerat, gaudet et tripudiat, lætatur et exultat, et ait: *Nunc clarificatus est Filius hominis.* O Domine Jesu, fili hominis, fili Mariæ virginis, clarissime, dulcissime, speciosissime, vita sanctorum, et dulcedo Angelorum, quomodo glorificaris, quomodo clarificaris? nonne tibi adhuc imminent vincula verbera carnicum, opprobria hominum, et abjectio plebis; sputa, clavi, colaphi, spinea corona, arundo pro sceptro, crux, lancea? An vinciri **609** manibus a tergo, et vincitum ad iudicem adduci, et tanquam latronem ad ludibrium poni, est clarificatio tua? an ascendere crucis patibulum, et tam triste ferre supplicium? Estne lætitia tua, estne gaudium tuum mori, scilicet pro salute generis humani? Quid ad hæc dicemus? quid respondebimus, fratres mei? Hic vox debet silere, lacrymæ dicere: hic sermo tacere, et fletus clamare. Christus Deus noster pro nihilo, imo pro gaudio mortem ducebat, per quam nos a morte perpetua liberat. Et licet tam cito moriturus, tamen se ipsum clarificatum dicebat, quia tunc sic patiendo, imo sic moriendo membra sua, fideles suos clarificabat.

3. O bone monache, o bone christiane, recogita annos tuos pravorum in amaritudine animæ tuæ. Statue Christum sic crucifixum ab uno latere tuo, et tua peccata ab altero: et inter hæc positus vide quid agas. Contemplare Agnum, contemplare Christum Dominum tuum, sic in cruce extensum, pro te tam impie passum. Considera turpitudines carnis tuæ, pravas affectiones animæ tuæ. Funde lacrymas ad Crucifixum: te salvare paratus est, qui pro te talia passus est. *Nunc clarificatus est Filius hominis.* Et bene, *Filius hominis*, et non, *Homini*: quia sine virili semine de pura et intemerata Virgine natus, de Patre sine matre in cœlis est genitus. Cujus mater est virgo, cujus pater feminam nescit. Iste, inquam, Filius hominis valde clarificatus est, quia quidquid Filius Dei habuit per naturam, Filius hominis habet per gratiam. In isto Filio hominis, Mariæ scilicet Virginis, clarificatus est Deus. In quo est clarificatus? In salute languidorum, in illuminatione cæcorum, in resurrectione mortuorum, et in omnibus operibus suis Patris sui semper faciens voluntatem. Et Deus clarificavit eum in semetipso, quia unus Deus cum Patre; una divinitas, una majestas: et hæc clarificatio est ab aeterno. Hanc clarificationem morti appropinquans, secundum quod homo, a Deo Patre sibi dari postulabat, cum dicebat: *Pater, clarifica me apud te ipsum, claritate quam habui prius quam mundus fieret* (Joan. XVII, 5). Claritatem namque quam habebat secundum quod Deus, volebat habere secundum quod homo; ut humana natura Verbo unita, quæ tunc erat passibilis et mortalis, cito fieret impassibilis et immortalis: et hoc est quod dicitur, *Et continuo clarificabit eum.*

4. Tu ergo, christiane, qui cupis hæreditatem habere cum Christo, Deum Patrem semper clarificare memento, in pura cogitatione, serena locutione, ordinata actione, in omnibus moribus tuis: ut te quicumque viderit, glorificet Deum et benedicat dicens, *Benedictus sit Deus in cœlo et in terra, quia talia operatur in servis suis.* Profecto, si cum Christo clarificaveris Patrem, cum Christo ejusdem Patris habebis hæreditatem. Magnum est quod dico. Conditionis humanæ excedit dignitatem, hominem de terra terrenum, de pulvere pulverem factum, in cœlum ad Christum ascendere, et assidue cum Christo regnare. Quis unquam audivit simile? quis unquam tale vidit aliquid? Revera magnum, imo nimis magnum: et licet tam magnum, tamen vere magnum. Ipsa Veritas dixit: *Volo, Pater, ut ubi ego sum, illic sit et minister meus* (Joan. XII, 26). Tutaque, monache Benedicti, esto in veritate bonus minister Christi, religionem non simulans, sanctitatem non pallians, humilitatem non relinquens, usque ad mortem obedientiam tenens, et sic cum Christo regnabis, qui discipulis suis in consequentibus ait, *Filioli, adhuc modicum vobiscum sum.* Filiolos appellat, quos præ mentis tenacitate adhuc plenarie robur fidei non solidabat. Nam qui consueverant vivere lacte, nondum erant idonei ad vescendum solido pane. Et ideo filioli, quia parvuli, et tanquam parvuli in Christo lacte pascabantur, non esca. Noverant Christum secundum humanitatem: sed caligine mentis obducti, Christi vacillantes tenebant divinitatem. Possumus etiam dicere, quod præ amoris magnitudine discipulos suos filiolos appellaverit. Moris enim est parentum parvulos suos filios delicatius nutrire, quam magnos: et sæpius amplecti, et crebrius osculari. Et cum de hac vita mortis acerbitas eos exire compulerit, circa parvulos totum gremium charitatis expandunt, eosque brachiis astringunt, et in eorum oscula ruunt, magis parvulorum quam adultorum orbitatem plorantes. Et illi parvuli videntur, quos invicti amoris catena **610** connectit, cum tutela paterna illis jam suffragari non possit. Tunc filios suos parvulos tenent in cogitatione, quos non minimos tamen in amore continent. Sic et Dominus noster suos discipulos filiolos appellavit, quos iturus ad Patrem non minimo charitatis affectu dilexit. Multum eos diligebat, quos jam filiolos appellabat.

5. Qui ait, *Modicum tempus vobiscum sum*: hoc est modicum illud tempus quo in hac carne mortali vobiscum sum, presentem cernere me potestis. Sed tollam crucis patibulum, cito solvam mortis imperium. Cito veniet tempus et hora, qua jam non pro homine videar reputari: sed ero tanquam opprobrium hominum et abjectio plebis. Tunc quæretis me, cupietis me sequi: sed timore mortis percussus, nondum ex alto virtutis induti, animam vestram pro me ponere non poteritis. Et hoc est quod dicitur: *Quo ego vado, nondum potestis me modo sequi: et est sensus: Vado ad Patrem, sed per foramen*

acus, per angustias passionis, per dolores mortis. Sed non potestis me modo sequi, quia pavidi et timidi, veluti hædi in lacte matris ad immolandum nondum idonei: sed veniet tempus et hora, quibus penitus timore expulso, non solum crucis supplicium, sed quod nequius poterit excogitari tormentum, amore mei eritis subire parati. *Filioli mei, adhuc modicum vobiscum sum.* O Domine Jesu, adhuc charitas tua me compellit repetere modicum, Jesu, Domine meus et Deus meus, vita animæ meæ, peccatricis tuæ, præmium peregrinationis meæ; istud modicum tantum fuit amarum tibi. In isto modico factus es opprobrium hominum et subsannatio populi: in isto modico sicut aqua effusus es et dispersa sunt omnia ossa tua: in isto modico percussus est pastor, et dispersæ sunt oves gregis: in isto tam amaro modico, speciosus forma præ filiis hominum visus es non habere speciem, nec decorem (Isai. LIII, 2): in isto modico David meus, imo Jesus meus, Dominus meus, ante portam civitatis in tympano suæ carnis tympanizabat, et psallebat dicens, *Heloi, Heloi, lamazabactani? hoc est, Deus meus, Deus meus, quare me dereliquisti?* (Marc. XV, 34.) In isto modico Domina mea, Mater tua, virgo incorrupta, virgo intemerata, virgo ante partum, virgo post partum tui; Mater tua, imo martyr tua, martyr non ferro carnificis, sed acerbo dolore cordis, quam amare flebat, quam amare dolebat! Nec mirum, cum te videret unicum suum, totum desiderium suum, in cruce extensum, morti vicinum, imo inclinato capite tradere spiritum. Istud modicum, Domine Jesu, amarum tibi et amarum dulcissimæ matri tuæ, utinam amarum sic esset mihi, ut in isto modico fuissem juxta crucem Domini mei, ut quem adhuc videre non possum cum Patre manentem, saltem, in cruce positum mortuum videre meruissem. Istud modicum, quam felix, quam jucundum, quam gloriosum fuit illi latroni, qui in illo modico meruit a Domino suo audire: *Hodie mecum eris in paradiso!* (Luc. XXIII, 43.) O vox dulcis, o vox delectabilis: *Hodie mecum eris in paradiso!* O Domine Jesu, quid dulcius, quid delectabilius, quid jucundius, quam esse tecum in paradiso? Nihil prorsus, penitus nihil. Quid ergo dicam, quid faciam, qui adhuc in hujus peregrinationis ærumna constitutus, tam longe exsulo a deliciis paradisi Dei mei? O bone Jesu, esto mihi Jesus. Recole, Salvator, quid et propter quid passus es, et miserere mei. Ipsa te cogat pietas, ut mala nostra superes parcendo, et voti compotem me tuo vultu saties. Tu esto meum gaudium qui es futurus præmium. Sit mea in te gloria per cuncta semper sæcula, qui cum Patre et Spiritu sancto vivis et regnas (In Hymno Ascensionis), etc.

SERMO V.

In vers. 34-35 cap. XIII Joannis.

1. *Mandatum novum do vobis, ut diligatis invicem, sicut dilexi vos.* Qui mandatum Domini non ignorat, necesse est ut secundum illud vivere non negligat.

Nam servus sciens voluntatem Domini sui, et non faciens, plagis vapulabit multis (*Luc. XII, 47*): qui autem fecerit, divitiis et honoribus ditabitur multis, juxta quod Dominus omnium ait discipulis suis, *Beatis eritis, si feceritis quæ ego præcipio vobis* (*Joan. XV, 14*). Dulcis Dominus dulce mandatum proposuit. Ait enim: *Mandatum novum do vobis, ut diligatis invicem sicut dilexi vos*. Mandatum nobis proponit amoris, qui dilexit nos, et lavit nos a peccatis nostris in sanguine suo. **¶** O bonum mandatum, mandatum dulce, mandatum delectabile, mandatum vitæ, mandatum salutis æternæ! In isto mandato omnis lex pendet et Prophetæ. Hoc est illud unum mandatum, de quo dictum est: *Qui omnia mandata servaverit, offendat autem in uno*, id est in charitate, *factus est omnium reus* (*Jacobi, II, 10*). Unde Apostolus enumeratis gradibus quibusdam virtutum, de charitate protinus addidit dicens: *Charitatem autem non habeam, nihil mihi prodest* (*I Cor. XIII, 3*). Hæc est illa pretiosa margarita, quam dum invenit sponsa dilecti, dedit omnia sua, et comparavit eam (*Matth. XIII, 46*). Hæc est illa scala, quæ in somnis Jacob apparuit, quam usque ad cælum tendi videbat: per quam quidam descendebant, et quidam ascendebant (*Gen. XXVII, 12*). Per hanc enim et Angeli descendebant, et nos ascendimus ad Angelos: quia sine hac scala nullus scandere potest ad cælestia regna. Et in ipso nixu scalæ ipse Dominus Angelorum inventus est, qui dicit: *Mandatum novum do vobis, ut diligatis invicem, sicut dilexi vos*. Iste, inquam, est Dominus, qui dat præceptum fratrem amandi, qui et a servis suis ex omni corde vult amari. Nec est magnum, si tantum diligit servus dominum, quantum dominus servum: imo magis a servo dominus debet amari, cum non illi servus, sed servo dominus valeat suffragari. Servus qui ex toto corde diligit dominum suam, illius tota virtute satagit observare præceptum. Et cujus præceptum despicitur, restat procul dubio ut ipse auctor præcepti negligatur: nam qui non diligit proximum in veritate, despicit Christi mandatum; et qui mandatum Christi despicit, despicit et Christum auctorem mandati.

2. Nos ergo, dilectissimi fratres, et Christum diligamus, et ejus præcepta servemus, præceptum Domini lucidum, oculos mentis illuminans. Dulciora sunt Christi præcepta super mel et favum; et in custodiendis illis retributio multa (*Psal. XVIII, 9, 11, 12*), ipse Dominus Christus. Igitur, mi lector, regulam præcepti serva, et securus exspecta ipsum pro præmio auctorem habere mandati. Bonum mandatum, unde tantum et tale provenit præmium. Istud, inquam, mandatum a nobis irrefragabiliter debet observari, cum exinde Dominum Christum non dubitamus nos promereri. Hoc est illud mandatum, quod iturus ad Patrem reliquit discipulis suis: imo istud est testamentum, quod moriturus dimisit hæredibus suis. Ait enim discipulis suis: *Mandatum novum do vobis*. Unde *novum*? Nuper inventum:

non quia in veteri Testamento non sit scriptum, *Diliges Dominum Deum tuum* (*Deut. VI, 5*). Quid est ergo *novum*? *Novum*, quia vetera ad novitatem perducit, et veteres homines transformat in juvenes. *Novum*, quia exiit veterem hominem, et induit novum, qui secundum Deum creatus est in sanctitate et justitia veritatis (*Coloss. III, 9, 10*, et *Ephes IV, 24*). *Novum*, quia olim genus humanum, a paradisi gaudiis expulsum, nunc et quotidie transmittit in cælum. Sed, quoniam multi se diligunt ea dilectione, quæ tramite veritatis non gaudet; ideo adjunctum est: *sicut dilexi vos*. Inter amorem et charitatem talis est differentia, qualis inter genus et speciem. Est quidam amor bonus, et est quidam amor malus, et amor mediocris. Amor bonus ipsa charitas est, qua diligimus Dominum super nos, et super omne quod est, et proximum nostrum tanquam nosmetipsos. Amor malus est charitatis inimicus, ut puta cœnosus, lubricus et fornicarius. Isti amores contrariorum, ut oppositorum inter se habitudinem sortiuntur: unus meritum, alius suo possessori acquirit supplicium; alius pœnam, alius gloriam; alius mortem, alius vitam; alius paradysum, alius infernum; alius Deum, alius diabolum. Amor medius est, qui nec charitati connectitur, nec amore cœnoso fœdatur: sicut amor filiorum, parentum et cognatorum et aliarum rerum, quæ juste et sine periculo possidentur. Et ut isti amores duo ab illo amore qui est charitas excludantur, ideo addidit, *sicut dilexi vos*.

3. Sed quis unquam hominum potuit vel poterit tale observare mandatum? quis unquam sic dilexit proximos, sicut Christus Apostolos! Nullus unquam. Unde notandum est quia dictio, *sicut*, non est expressiva quantitatis, sed similitudinis; et est sensus: Quomodo dilexi vos, eo modo diligite vos invicem. Quomodo nos dilexit? Audi, *Sic dilexit Deus mundum, ut Unigenitum suum daret* **¶** *ut omnis qui credit in eum non pereat, sed habeat vitam æternam* (*Joan. III, 16*). Sic nos Deus Pater amavit, quod unico Filio suo non pepercit, sed pro nobis tradidit illum (*Rom. VIII, 32*). Christus in tantum nos dilexit, quia pro nobis peccatoribus animam suam in mortem tradidit, et suo sanguine lavit nos a peccatis, faciens nos de peccatoribus justos, de mortuis vivos, de terrigenis cœlites, de terrenis cœlestes, de consortibus jumentorum consortes Angelorum. Benedictus sit iste amator, a quo in mandatis habemus, ut nos invicem diligamus, sicut dilexit nos.

4. Sed fortasse dicit aliquis: De hac dilectione vacillo; et quomodo diligendus sit proximus, minus perfecte intelligo. Mori quidem non possum pro fratre, sicut Christus Dominus voluit mori pro nostra salute. Ad quem ego superius dixi, quod dictio *sicut* non est expressiva quantitatis, sed qualitatis. Si non potes æque ambulare cum Christo, saltem a longe imitare vestigia ejus. Si non vales diligere proximum tuum plus quam te ipsum, quod Christus fecit moriendo pro salute generis humani; saltem dilige eum tanquam te ipsum, hoc faciendo illi quod ab eo

tibi vis fieri. Sed dices forte: Nec hoc possum, cum id non imperandi, sed consulendi modo dictum sit. Si hoc observare non potes, vide ne facias alteri, quod tibi non vis fieri. Sic autem diligendus est proximus, ut in illo semper diligatur Deus. Si sic diligis proximum, complesti mandatum. Si enim debet diligi proximus, ut amoris causa sit semper Deus, non autem proximus. Si enim tantum propter se ipsum diligitur, jam non erit charitas, sed amor medius: vel forte, quod absit, amor pessimus; et qui tali amore cæcantur, nisi penituerint, Christi amore æternaliter privabuntur.

5. Nos ergo, fratres, qui a Christo Christiani vocamur et sumus, spretis omnibus terrenis transitoriis atque caducis cum totis amatoribus cæcis, illi soli adherere cupientes, in fraterna charitate fundemur, ut illius mereamur vocari et esse discipuli, qui Apostolis suis, et nobis per ipsos mandavit dicens: *In hoc cognoscent omnes quia mei estis discipuli, si dilectionem habueritis ad invicem*. In hoc enim discernuntur filii lucis a filiis tenebrarum, discipuli Christi a discipulis diaboli, si gremium charitatis invicem et ad omnes extendunt. Extra sinum amoris nullum valet relinquere charitas. Omnia complectitur, et continet universa, atque se erogat cunctis communem. Charitas est affectio mentis brachiis amoris Christum astringens. Charitas amor cælum terramque complectens: charitas invincibilis amor, qui nunquam minis vel suppliciis cedere novit. Charitas indissolubile vinculum amoris et pacis: charitas est contemptus mundi et amor Dei: charitas, regina virtutum, ad nullius vitii pavet occursum, dotata sanguinis Christi sensu, in fronte vexillum bajulans crucis, cunctos adversarios in fugam convertit; nec est qui possit resistere viribus ejus. Huic nil mali accidere potest, sed semper et ubique manet securo. Hæc est illa arma et scutum, quæ rogat propheta in certamen positus Dominum accipere, cum dicit: *Apprehende arma et scutum, et eorsurge in adjutorium mihi* (*Psal. XXXIV, 2*). Isto scuto se gaudebat protectum fuisse idem propheta, cum dicebat: *Domine, ut scuto bonæ voluntatis tue coronasti nos* (*Psal. V, 13*). Quicumque tali clypeo protectus fuerit, hostium cuneos penetrabit securus. Ista est lapis adamantinus, qui frangi non potest, et cuncta frangentia frangit. Ista est fortis armatus, qui inimicum sua virtute prosternit, et hostem suum nequissimum cum omni exercitu suo, gladio utraque parte acuto perimit et occidit. Hæc amica Regis æterni; non timet intrare ad eum confidenter. Intrare lectulum Salomonis, et requiescere de dignatur, nisi super pectore Christi.

6. Si inter nos, fratres, dominabitur hæc regina virtutum, profecto cognoscent omnes pusilli et magni quod vere erimus discipuli Domini. Qui non habet charitatem, jam non est ejus qui dedit mandatum charitatis. Charitas est dilectio Dei et proximi: et qui non diligit proximum, superest ut non diligit Deum; et qui non diligit, odit. Ergo qui odit fra-

trem suum, odit charitatis auctorem. Nos ergo, fratres, quos amor Christi congregavit in unum, ex toto corde et ex tota mente diligamus Dominum **¶** Christum, et proximum nostrum tanquam nos ipsos; et pro illius amore non solum amicos, sed etiam inimicos non tantum non odientes, sed etiam diligentes. Hæc est schola Christi, hæc est doctrina Spiritus sancti. Si quis de hac schola exierit, et in hac doctrina non perseveraverit; mihi credite, fratres, in æternum peribit. Discipulis autem Christi, amatoribus charitatis, dabitur ipsa multitudo dulcedinis, divitiæ æternæ beatitudinis, gaudia æternæ felicitatis, quæ gaudia ipse nobis largiri dignetur, qui in Trinitate perfecta regnat et vivit Deus benedictus per omnia sæcula sæculorum. Amen.

SERMO VI.

In vers. 36-38 cap. XIII, et vers. 1-4 cap. XIV Joannis.

1. Sequitur: *Dixit ei Petrus: Domine, quo vadis?* Ad hoc respondit Petrus quod Dominus superius dixerat: *Quo ego vado, vos non potestis venire*. Hæc verba, *Quo ego vado, vos non potestis venire*, Petrus audire non potuit sine acerbo dolore: et ideo non ad præsentia, scilicet, *Mandatum novum do vobis*, etc., sed ad præterita, scilicet, *Quo ego vado, vos non potestis venire*, respondit, dicens, *Domine, quo vadis?* Sicut enim manus sui corporis edocta frequenter palpat dolorem: sic lingua cordis amica, celare non patitur ipsius cordis amaritudinem; et quod interius mens concipit in dolore, ligna exterius parturit in apertione. Unde nunquam vis doloris in mente concipitur, et per palatum vocis formata, lingua scilicet, aperitur. Ideo lingua Petri dolorem celare non poterat, quem interius in corde tenebat. Audito, *Quo ego vado, vos non potestis venire*, vix postea Magistrum loquentem sustinuit. Unde expleto de mutua dilectione mandato, nimio circumseptus dolore de absentia futura Domini sui, statim sermonem tantæ auctoritatis interrumpit Magistri, et totus exclamat trisitis in voce dicens: *Domine, quo vadis?* ac si diceret: *Mutua charitatem, quam nobis commendas, illæsam et incontaminatam, te donante, servabimus; et quidquid aliud præceperis faciemus*. Sed istud verbum, quod dixisti, scilicet, *Quo ego vado, vos non potestis venire*; nos magna replevit amaritudine. Et quo vadis? Cur nos deseris? et cui nos desolatos relinquis? Jam sine te vivere nolo; noli me derelinquere, noli me deserere.

2. Ad quem Dominus: *Quo ego vado, non potes me modo sequi; sequeris autem postea*. Et est sensus: Non te desero, non te derelinquo: ego te præcedo, de invio faciens viam, de semita stratam, de timore securitatem, de morte vitam. Pavidus es, timidus es, nondum es confirmatus, me modo non potes sequi. Ego te præcedam ad opprobrium, ad patibulum, moriendo, resurgendo, ad cœlos ascendendo. Non es idoneus ad præmium, quia nondum paratus es ad patibulum. Non potes me sequi vitam, quia pro me

nondum paratus es ad mortem: *Sequeris autem postea*. Mittam promissum Patris Spiritum sanctum in vos, qui confirmabit vos: et eritis mihi testes in Jerusalem et in omni Judæa et Samaria, et usque ad ultimum terræ (*Act. 1, 8*); et tunc me sequi eris paratus. Cui Petrus: *Quare non possum te sequi modo? Non timeo pœnam, non timeo mortem: Tecum paratus sum et in carcerem et in mortem ire* (*Luc. xxii, 33*). Quid est quod dicis: *Non possum te sequi modo? animam meam pro te ponam*. Ad quem Dominus: *Animam tuam pro me pones? Falleris, Petre, nondum es paratus, nondum ex alto virtute vestitus. Cum fueris ex alto virtute vestitus, tunc animam tuam dabis in mortem. Sed nunc prope est ut timore mortis meæ neges vitam, et occidas animam tuam; ut neges te meum esse discipulum, et occidas spiritum tuum: properat tempus et hora, quibus me negabis, ut te salvare jam possis; non cantabit gallus, donec ter me neges. Quidquid sones in verbis: Antequam gallus cantet, ter me negabis*. Et est sensus: Antequam gallus cantet, me negabis. Quæ negatio erit trina, sive ante primum cantum galli, sive secundum.

3. Quo dicto, timor et tremor et ingens dolor discipulos omnes invasit. Nec mirum. Audierant quia dixerat Dominus Petro: *Antequam gallus cantet, ter me negabis*; qui omnibus erat sanctitate præstantior, amore devotior, fide robustior; qui jam confessus fuerat Jesum esse Filium Dei, dicens ad eum: *Tu es Christus Filius Dei vivi* (*Matth. xvi, 16*); et timebant, ne illud idem quod Petro, si bimetipsis contingeret. Et quia tantus vir eum erat negaturus, in illo quodammodo titubabant; et quod a mortuis tertia die resurgeret, non perfecte credebant. Nec non et ideo quia Dominum, quem in præsentia audiebant loquentem, non longe post futurum credebant moriturum. Ibi mœror et luctus, vox una plangentium. Certi erant de absentia tam dulcis Magistri, de futura morte dulcissimi Domini sui, et cum adhuc in carne viventem cernebant, et tamen illum quasi jam mortuum lugebant. Tunc ad memoriam revocabant dulcissima fluentia doctrinæ, quæ ab illo acceperant; salutes, quas dederat ægris; insuper et vitam, quam reddiderat mortuis; benignissimam et dulcissimam familiaritatem, quam semper circa illos habuit, et videbant se ab eo tam subito deseri. Tunc amarissime flebant, mihi credite, fratres, ut et ipsi jam consolari non possent.

4. Quos ut Dominus vidit amarissime flentes, eos de sua morte consolari voluit: sed puto quia non tum voluit imo magis illos instigabat ad luctum, dum eis dicebat: *Non turbetur cor vestrum*. Miror si Dominus Jesus non infremuit spiritu, et non turbavit se ipsum, dum discipulis flentibus diceret: *Non turbetur cor vestrum*. Credo, propter quod et loquor, ait Dominus meus Jesus, benedictus omni tempore sæculi, flentibus discipulis suis: *Non turbetur cor vestrum. Creditis in Deum; et in me credite*: ac si diceret, Non turbemini de absentia mea, de morte

mea. Potestatem habeo ponendi animam, et iterum sumendi. Tribus diebus mortuum jacebit corpus in tumulo, et post tres dies resurget immortale et impassibile. Tribus diebus et tribus noctibus fuit Jonas in ventre ceti, et Filius hominis tertia die resurget a mortuis. *Non turbetur cor vestrum*: ego qui resuscitavi Lazarum, possum resuscitare hoc corpus meum; ego qui resuscitavi filium viduæ, ultra tres dies non detinebor a morte. *Creditis in Deum; et in me credite*. Nolite timere pro morte carnis meæ: ego sum Deus, qui suscitabo carnem. Opera quæ ego feci, testimonium perhibent de me. Si creditis in Deum, sequitur ut in me credere debeatis, quia ego sum Deus. Et ne dubitarent se apud Deum in æterna vita cum Christo mansuros, sequitur et dicit:

5. *In domo Patris mei mansiones multæ sunt*. Et est sensus: in æterna vita vos mecum regnabitis, in qua sunt multæ mansiones, id est multæ dignitates: quia ibi alia est claritas solis, alia lunæ, alia stellarum. Domus Dei Patris, est ista prædestinatio et præsentia ejus. In hac domo unusquisque perfectus habet mansionem pro numerato denario, qui idem omnibus datur: qui denarius est una, et non diversa in æternitate vivendi mensura. Vel aliter: Domus Patris mei est templum Dei, regnum Dei, homines scilicet justi: in quibus multæ sunt differentiæ. Et hæc sunt mansiones ipsius domus, scilicet illæ dignitates, quæ sunt paratæ in prædestinatione, sicut Apostolus dicit: *Qui elegit nos ante mundi constitutionem* (*Ephes. 1, 4*) prædestinatione; sed sunt sperandæ in operatione: unde Apostolus: *Quos prædestinavit, hos et vocavit: et quos vocavit, hos et justificavit* (*Rom. viii, 30*). Et hoc est quod dicit: *Si quo minus, dixissem vobis, quia vado parare vobis locum: et si abiero et præparavero vobis locum, iterum veniam et accipiam vos ad me ipsum, ut ubi sum ego, et vos sitis*. Et est sensus: In domo Patris mei diversa sunt præmia meritorum; et si quo minus, id est, si non essent, dixissem vobis hoc, scilicet, *vado parare vobis locum*. Sed quia ibi sunt præparata per prædestinationem, non est opus ut alias illic mansiones per prædestinationem præparem. Et quoniam nondum sunt in operatione, addit: *Sed, si abiero et præparavero vobis locum, iterum veniam, et accipiam vos ad me ipsum, ut ubi sum ego, et vos sitis*. Ac si diceret: In domo Patris mei habetis mansionem per prædestinationem: sed vado ad Patrem, et illas vobis præparabo per operationem. In domo Patris mei habetis æternam mansionem: sed jam non potestis ad illam venire, nisi per magnum laborem. In domo Patris mei mansiones habetis tantum ex gratia Dei et dono: sed volo ut illas jam habere debeatis ex me. A vobis recedo secundum divinitatem, et præparabo vobis, secundum meam humanitatem, **615** illam ineffabilem beatitudinem, quam vobis paravi ab origine mundi secundum divinitatem. Illa ineffabilia gaudia vitæ perennis utcumque percipere non potestis, nisi prius

fuero carne solutus, et iterum eadem carne vestitus. Ascendam in cœlum, et mittam vobis Spiritum sanctum, qui vos sic doceat operari per operationem et gratiarum actionem; quatenus regnum æternæ felicitatis, quod vobis paratum est per prædestinationem, habere debeatis per operationem.

6. Dominus Jesus quotidie fidelibus suis locum præparat, dum carnem suam Deo Patri pro salute generis humani fuisse passam demonstrat: et sic nobis locum, quem paraverat per divinitatem, jam illum nobis tribuit per suam humanitatem. Quotiescumque aliqua bona facimus, jejunando, orando, legendo, meditando, pro peccatis sive pro desiderio Christum videndi lugendo, visitando infirmum, saturando famelicum, et sic de reliquis bonis quæ longum est enarrare; semper ille locus beatus ab illo nobis præparatur in cœlis qui dixit: *Sine me nihil potestis facere* (*Joan. xv, 5*): sed tunc nos introducet in illas beatissimas mansiones, si in ejus fide et dilectione vixerimus cum venerit reddere unicuique secundum opera sua. Et hoc est quod dicit: *Iterum veniam, et accipiam vos ad me ipsum, ut ubi sum ego, et vos sitis*. Quod est dicere: Apparebo in judicio, et introducam vos in illas mansiones, ut ibi mecum maneatis in æternum. O summa, o felix beatitudo, habitare cum Christo! Quis ad hanc felicitatem, ad hanc tam gloriosam beatitudinem pervenire valebit? quis erit tam felix, quis sic summe beatus, ut possit regnare cum Christo, videre gloriam ejus et pulchritudinem ejus?

7. O Jesu, Jesu, utinam merear te videre, mi Jesu! Credo in Deum, et in te credo; et tamen valde turbatur cor meum. Non turbaretur cor meum, si audissem a te, *Non turbetur cor tuum*: sed anima mea nunc valde turbata est, non quia non credam in te, sed quia modo te videre non possum. Nihil aliud volo, nihil aliud quero, nihil aliud desidero, nihil aliud cupio, nisi te videre Dominum et Deum meum: et quia te quero, et non invenio, voco, et non respondes mihi. Te videre desidero, et te videre non possum, cum tu ipse sis tantum desiderium meum. Tu mihi testis es, Veritas, quia valde turbatur cor meum: sed confido in misericordia tua, quam adhuc te videbit anima mea; et satiabor de te, et a te, et in te, et per te, non meritis meis, sed miserationibus tuis magnis et multis et quod video te Deum Salvatorem meum, cum tu veneris judicare sæculum per ignem. Sed rogo te per te ipsum, et per illum, quæ te genuit, Matrem, ut cum veneris ad judicium, attrahas me ad te ipsum, ut ubi nunc es, possim et esse tecum et cum discipulis tuis, quibus ad Patrem iturus dixisti: *Et quo ego vado scitis, et viam scitis*. Sciebant enim te ire ad Patrem, et te viam esse per quam venitur ad Patrem, qui vivis et regnas cum eodem Patre, in unitate Spiritus sancti Deus per omnia sæcula sæculorum. Amen.

SERMO VII.

In vers. 5-14 cap. xiv Joannis.

1. Dixerat Dominus discipulis suis: *Quo ego vado*
PATROL. CLXXXIV.

scitis, et viam scitis. Cui Thomas dixit: Domine, nescimus quo vadis; et quomodo possumus viam scire? Thomas, qui dicitur Didymus, id est Dubius sive Dubitans, unde ipse dubitabat, alios dubitare credebatur: unde dicebat, *Domine, nescimus quo vadis*. Sed convincit eum scire Magister veritatis: quia sciebant eum, quod ipse est via. Ergo viam sciebant: et ipse est veritas, et vita: et ipsum sciebant, quia sciebant veritatem et vitam, ad quam ipse vadit. Ipse est via secundum quod est homo; et veritas et vita secundum quod est Deus. Per se itaque viam vadit ad veritatem et vitam, quia secundum hominem glorificatum redit ad se Deum. Unde plane convincit eos scire quod se nescire putabant, cum dicit: *Ego sum via*, per quam eundem; *et veritas*, ad quam veniendum; *et vita*, in qua permanendum. *Ego sum via* sine errore, *veritas*, sine falsitate, *vita* sine morte. *Ego sum via*, in exemplo, *veritas* in præmisso, *vita* in præmio. *Ego sum via* habilis, *veritas* **616** irrevocabilis, *vita* interminabilis. *Ego sum via* lata et spatiosa, *veritas* potens et copiosa, *vita* delectabilis et gloriosa. *Ego sum via* incipientium, *veritas* proficientium, *vita* pervenientium. *Ego sum via* lucis et serena, *veritas* vivens absque pœna, *vita* felix et amœna. *Ego sum via* in patibulo, *veritas* in inferno, *vita* in resurrectionis gaudio. *Ego sum via*, in qua non est spina vel tribulus; *veritas* in qua non est falsitatis stimulus; *vita*, in qua reviviscit mortuus. *Ego sum via* recta, *veritas* perfecta, *vita* sine fine mansura. *Ego sum via* reconciliationis, *veritas* retributionis, *vita* æternæ beatitudinis.

2. *Nemo venit ad Patrem, nisi per me*. Ac si dicat: Nemo venit ad me veritatem et vitam, nisi per me viam; et nemo venit ad me Deum, nisi per me hominem assumptum. Ego per assumptam carnem mortalibus facio foveam, per quam venitur ad veritatem et vitam: et viam moriendo facio, resurgendo, ad cœlos ascendendo, ubi ego sum veritas et vita, Deus verus, Deus æternus. Miser homo de terra terrenus, semper gibbus, semper proclivis, semper æger, semper infirmus, ad gaudia paradisi, unde expulsus fuerat, per se redire non poterat, nec ad veritatem et vitam, quod Deus est, per se ascendere valebat. Sed venit Verbum in carnem, Deus ad hominem, et Verbum caro factum est, et Deus factus est homo. Inclinauit se Verbum ad carnem, Deus ad hominem; et sic genus humanum non solum ad paradysum, sed etiam portavit ad cœlum, ubi est esse verum et esse æternum, veritas quæ semper fuit et erit, vita beata et semper beata, quæ nec principium habuit, nec habebit finem. Unde nobis terrigenis homo Deus factus est via, et nos perduxit ad veritatem et vitam, ad se videlicet Deum et hominem. Et hoc est quod dicit: *Nemo venit ad Patrem nisi per me*; ac si diceret: Nemo venit ad me Deum, nisi per me hominem, hominem a verbo assumptum; nemo venit ad Patrem, nisi per me, qui sum homo et unus Deus cum Patre.

3. Unde sequitur: *Si cognovissetis me, et Patrem*